

sekvens over for de unge og specielt konsekvens umiddelbart efter, at de har begået kriminelle handlinger?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jo, jeg tror bestemt, at en af de fejl, vi har gjort, er, at vi ikke har været resolute og konsekvente nok i vores reaktioner på nogle af de ting, som unge mennesker har foretaget sig. Det har jo tit været ud fra en opfattelse af, at det var det, der var bedst for de unge. Men jeg tror, at mange unge oplever, at vi som voksne er for ligeglade. Vi giver dem ikke kærlighed nok, men vi reagerer altså heller ikke nok, når de faktisk gør noget ulovligt.

Jeg tror ikke på at smide unge mennesker i fængsel, men jeg tror på, at de skal opleve, at når de gør noget forkert, skal det have nogle konsekvenser. Det har vi sammen med nogle kommuner gjort os nogle erfaringer om, og det er vi ved sammen med Justitsministeriet at lave en vejledning til alle kommuner om.

Det gælder en meget hurtig, konsekvent opfølgning: Lige fra man hugger sin første cykel, skal der være nogle reaktioner, der gør, at man føler, at det her vil samfundet altså ikke have, og det må man altså holde op med, og det gælder også nogle forsøg på at hjælpe den unge ud af denne kriminalitet.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om man i de forsøg, man nu skal i gang med, har tænkt sig at inddrage de faktisk meget overraskende gode erfaringer, som man i sin tid havde med de vietnambørn, der kom herop, og som der sidste år var en tv-udsendelse om, de såkaldte Beckerbørn. Mange af disse børn var gadebørn og var i og for sig disponeret lige så slemt, som vores palæstinenserbørn også er, og det var forudsigeligt, hvis man skulle sammenligne dem med danske unge, at de simpelt hen ville blive stationære gæster i kriminalregistret. Ingen af dem er der i dag.

Hvad gjorde man dengang? Hvad gjorde Arne Piel Christensen, hvad gjorde Flygtningehjælpen dengang, og hvordan arbejdede man målrettet med det? Jeg vil godt spørge, og jeg går ikke ud fra, at ministeren har svaret på rede hånd, men har det været spadseret forbi, at der er en vældig god succeshistorie med et lige så svært problem?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det har ikke været inde i mine overvejelser, men det er da klart, at alt, hvad der ligger af erfaringer hos Dansk Flygtningehjælp og andre steder, selvfølgelig skal bruges.

Men det ser også ud til, at der er bestemte etniske grupper, f.eks. vietnamesere, der er meget gode til at blive integreret. Man kunne måske sige, at man gjorde det, at man så på succeshistorier her på samme måde, som vi prøver at blive gode til det på det sociale område, i stedet for altid at se på dem, det går galt for. Vi kan så se på dem, der havde et dårligt udgangspunkt, og som det alligevel gik godt for. Hvorfor gik det godt for dem, altså mønsterbryderne, som vi kalder dem? Og man kan også kigge på mønsterbryderne blandt dem med en anden etnisk baggrund og undersøge, hvad det var, der gjorde, at de brød igennem og fik et ordentligt liv.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 3

Jørn Pedersen (S):

Mit spørgsmål handler om samme aldersgruppe, men går i en lidt anden retning. Nu har vi jo talt meget om de meget hårdt belastede. Mit spørgsmål til socialministeren går på: Hvilke tanker gør ministeren sig om at lave forebyggende indsats, inden det faktisk går rigtig galt? Det gælder sådan set både børn med dansk baggrund og børn med etnisk baggrund.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er jo et af, kan man sige, hæderstegnene ved det danske velfærdssamfund og det danske socialvæsen, at vi har en lang tradition for at forebygge, og den skal vi selvfølgelig værne om og passe utrolig godt på.

Der er en række områder, hvor man i loven kan give kommuner og amter nogle muligheder, der gør, at det bliver nemmere for dem at forebygge. Og noget af det, vi har gjort, er at styrke sundhedsplejerskernes mulighed for at have kontakt med socialt belastede familier, og det er jo helt typisk et sted, hvor der er en meget vigtig kontakt til familier, der har problemer, og hvor man kan tage fat.

Vi har styrket kontakten mellem daginstitutioner og skolevæsenet. Vi har set på skolernes mulighed for også at hjælpe børn med særlige